

Sygn. akt IV P 133/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Ławnicy: Sylwestra Chorąży, Aleksandra Dobrowolska

Protokolant: Katarzyna Przybylska

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2018 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa K. P.

przeciwko Burmistrzowi Miasta K., Zespołowi Szkół Ogólnokształcących w K.

o odszkodowanie

- I. odrzuca powództwo przeciwko Burmistrzowi Miasta K.,
- II. zasądza na rzecz powódki K. P. od strony pozwanej Zespołu Szkół Ogólnokształcących w K. kwotę 17.853,45 zł (siedemnaście tysięcy osiemset pięćdziesiąt trzy złote 45/100) tytułem odszkodowania,
- III. w pozostałym zakresie oddala powództwo przeciwko Zespołowi Szkół Ogólnokształcących w K.,
- IV. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa,
- V. zasądza od powódki na rzecz Burmistrza Miasta K. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
- VI. zasądza od strony pozwanej Zespołu Szkół Ogólnokształcących w K. na rzecz powódki kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
- VII. wyrokowi w punkcie II do kwoty 5.951,15 zł nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sylwestra Chorąży SSR Marta Ładzińska Aleksandra D.

UZASADNIENIE

Powódka K. P. działając osobiście wniosła przeciwko pozwanym Burmistrzowi Miasta K. oraz Zespołowi Szkół Ogólnokształcących w K. pozew o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia warunków pracy i płacy z dnia 29.08.2017 r., ewentualnie – o przywrócenie do pracy na tych samych warunkach.

W uzasadnieniu wskazała, że jest pracownikiem strony pozwanej zatrudnionym na stanowisku nauczyciela na podstawie mianowania od 1.09.1989 r. Uchwałą Zarządu Powiatu (...) z dnia 31.07.2014 r. nr 165/629/14 powierzono jej stanowisko dyrektora Zespołu Szkół Ogólnokształcących w K. na okres 5 lat, tj. do 31.08.2019 r. Na mocy porozumienia Nr (...) z dnia 03.11.2016 r. oraz uchwał Rady Powiatu (...) oraz uchwał Rady Miasta K. Gmina Miejska K. przejęła zadanie polegające na prowadzeniu Liceum Ogólnokształcącego im. S. L., wchodzącego w skład Zespołu

Szkół Ogólnokształcących w K.. Dnia 29.11.2016 r. powódka została zawiadomiona o tym, że od 01.01.2017 r. organem prowadzącym będzie Gmina K..

W dniu 29.08.2017 r. Burmistrz Miasta K. wypowiedziała powódce dotychczasowe warunki pracy i płacy, proponując nowe warunki zatrudnienia, w uzasadnieniu wskazując, że jest to niezbędne ze względu na konieczność dostosowania wynagrodzeń do przepisów prawnych obowiązujących w placówkach prowadzonych przez Gminę K..

Powódka zakwestionowała możliwość wypowiedzenia jej warunków pracy i płacy przez burmistrza. Ponadto wskazała, że wypowiedzenie to narusza przepisy art. 42 k.p. w zw. z art. 91 c ust. 1 Karty Nauczyciela.

Ponadto powódka podniosła, że wręczone jej wypowiedzenie zawiera co prawda wskazanie przyczyny wypowiedzenia, jednak jest ona nierzeczywista. Zgodnie z § 7 ust. 1 porozumienia z dnia 03.11.2016 r. nr (...), podjęte do 31.12.2016 r. przez powiat uchwały związane z funkcjonowaniem Zespołu Szkół zachowują swoją moc do czasu podjęcia przez gminę stosownych uchwał. W świetle tego, w ocenie powódki, zmiana warunków wynagrodzenia powódki byłaby uzasadniona w przypadku podjęcia przez gminę stosownej uchwały, co nie miało miejsca. W związku z powyższym powódka podnosiła, że nie było podstaw do zmiany wysokości jej dodatku funkcyjnego.

W odpowiedzi na pozew zarówno Burmistrz Miasta K. jak i Zespół Szkół Ogólnokształcących w K. wnieśli o umorzenie powództwa z uwagi na jego bezprzedmiotowość, ewentualnie o oddalenie powództw w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz każdego z pozwanych.

Pełnomocnik pozwanych przyznał, że powódka zatrudniona jest w Zespole Szkół oraz że pismem z dnia 29.08.2017 r. wypowiedziano jej warunki pracy i płacy w części dotyczącej dodatku funkcyjnego, jako przyczynę wypowiedzenia wskazując obowiązek dostosowania wynagrodzeń do przepisów prawnych obowiązujących w placówkach, w których organem prowadzącym jest Burmistrz Miasta K.. Strona pozwana przyznała, że powódka złożyła odwołanie, zachowując termin ustawowy.

Strony pozwane zarzuciły, że pismem z dnia 29.09.2017 r. powódka złożyła rezygnację z funkcji dyrektora, co w ocenie strony pozwanej czyni jej roszczenie bezprzedmiotowym.

Strony pozwane z ostrożności wносиły o oddalenie powództwa jako niezasadne, zarzucając, że możliwe jest odpowiednie stosowanie przepisów prawa pracy w stosunku do nauczyciela, w tym stosowanie wypowiedzenia zmieniającego z art. 42 k.p. Zarzuciły, że skierowane do powódki wypowiedzenie w pełni odpowiada warunkom formalnym i nie narusza przepisów o wypowiedzeniu, a wskazana w nim przyczyna jest rzeczywista.

Po zgłoszeniu się do postępowania pełnomocnika powódki pismem z dnia 29.05.2016 r. (k. 66) zmodyfikował on żądanie pozwu, wskazując, że zamiast żądania przywrócenia dotychczasowych warunków zatrudnienia powódka żąda odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę w związku z naruszeniem przez pozwanego przepisów o wypowiedzaniu umów o pracę, tj. kwoty 18.686,40 zł.

Pełnomocnik pozwanych w odpowiedzi na zmodyfikowane powództwo wniósł o jego oddalenie.

W dalszym toku postępowania strony nie zmieniały swojego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka K. P. jest zatrudniona u strony pozwanej tj. w Zespole Szkół Ogólnokształcących w K. na stanowisku nauczyciela na podstawie mianowania od dnia 1.09.1989 r.

(**dowód:** bezsporne)

Uchwałą Zarządu Powiatu (...) z dnia 31.07.2014 r. nr (...)K. P. powierzono stanowisko dyrektora Zespołu Szkół Ogólnokształcących w K. na okres 5 lat, tj. do 31.08.2019 r.

Na mocy porozumienia Nr (...) z dnia 03.11.2016 r. oraz uchwał Rady Powiatu (...) oraz uchwał Rady Miasta K. Gmina Miejska K. przejęła zadanie polegające na prowadzeniu Liceum Ogólnokształcącego im. S. L., wchodzącego w skład Zespołu Szkół Ogólnokształcących w K..

(dowód: bezsporne, a nadto: uchwała Zarządu Powiatu (...) z dnia 31.07.2014 r. nr 165/629/14, k – 19)

W dniu 29.08.2017 r. Burmistrz Miasta K. pisemnie wypowiedział powódce dotychczasowe warunki pracy i płacy w zakresie dodatku funkcyjnego – z zachowaniem okresu wypowiedzenia, który upłynąć miał 30.11.2017 r.

Jednocześnie zaproponowano powódce nowe warunki zatrudnienia, tj. dodatek funkcyjny w wysokości 1.000 zł miesięcznie. W uzasadnieniu wskazano, że jest to niezbędne ze względu na konieczność dostosowania wynagrodzeń do przepisów prawnych obowiązujących w placówkach prowadzonych przez Gminę K..

Wypowiedzenie zawierało stosowne pouczenie o możliwości złożenia odwołania.

(dowód: wypowiedzenie z dnia 29.08.2017 r., k – 5)

Pismem z dnia 29.09.2017 r. K. P. złożyła rezygnację z funkcji dyrektora Zespołu Szkół Ogólnokształcących w K..

(dowód: pismo z dnia 29.09.2017 r., k – 20)

K. P. otrzymywała średnie wynagrodzenie w kwocie 5,951,15 zł brutto miesięcznie.

(dowód: zaświadczenie o wynagrodzeniu, k – 15)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo skierowane przeciwko Zespołowi Szkół co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Po ostatecznym sprecyzowaniu żądania powódka domagała się zasądzenia odszkodowania w kwocie 18.686,40 zł za niezgodne z prawem wypowiedzenie warunków płacy.

Podstawą żądania pozwu był przepis art. 42 § 1 k.p. w zw. z art. 45 § 1 k.p. i art. 47 (1) k.p. Na mocy przepisu art. 42 § 1 k.p. przepisy o wypowiedzeniu umowy o pracę stosuje się odpowiednio do wypowiedzenia warunków pracy i płacy. Przepis art. 45 § 1 k.p. stanowi natomiast, że w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu – o przywróceniu do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu. Zgodnie z przepisem art. 47 (1) k.p. odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres od 2 tygodni do 3 miesięcy, nie niższej jednak od wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

Zwrócić uwagę należy także na przepis art. 91 c ust. 1 Karty Nauczyciela, zgodnie z którym w zakresie spraw wynikających ze stosunku pracy, nieuregulowanych przepisami Karty Nauczyciela, zastosowanie mają przepisy kodeksu pracy.

W przedmiotowej sprawie poza sporem było, że w dniu 29.08.2017 r. powódce wypowiedziano warunki płacy. Nie było również sporne, że powódka jest nauczycielem mianowanym.

W pierwszej kolejności Sąd badał, czy powódka zachowała ustawowy termin do wniesienia odwołania od wypowiedzenia i uznał, że powódka odwołanie złożyła w zakreślonym przez ustawę terminie.

Następnie Sąd badał, czy wypowiedzenie warunków płacy było prawidłowe pod względem formalnym. Sąd uznał, że pracodawca zachował warunki formalne wypowiedzenia – złożył je na piśmie oraz z właściwym pouczeniem.

W związku z powyższym Sąd badał czy wypowiedzenie powódce warunków płacy jest uzasadnione lub czy narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę.

Odnosząc się do przyczyny wskazanej w uzasadnieniu wypowiedzenia, Sąd doszedł do przekonania, że jest ona konkretna i prawdziwa. Pracodawca powołał się bowiem na porozumienie nr (...) z dnia 3.11.2016 r. zawarte pomiędzy Powiatem (...) a Gminą K., na mocy którego od dnia 1.01.2017 r. powiat powierzył gminie zadanie z zakresu edukacji publicznej, polegające na prowadzeniu Liceum Ogólnokształcącego im. S. L. (2), wchodzącego w skład Zespołu Szkół Ogólnokształcących w K.. Na mocy § 7 Porozumienia, podjęte do dnia 31.12.2016 r. przez Powiat decyzje (uchwały) związane z funkcjonowaniem Zespołu od dnia 1.01.2017 r. zachowują swą moc do czasu podjęcia stosownych decyzji (uchwał) przez gminę.

Na mocy § 7 uchwały nr XXXVII/187/09 Rady Miejskiej w K. z dnia 29.01.2009 r., nauczycielowi, któremu powierzono stanowisko kierownicze, przysługuje dodatek funkcyjny, przy czym dyrektorowi szkoły do 300 uczniów – od 700 do 1.000 zł, a szkoły powyżej 300 uczniów od 1.000 do 1.400 zł. Dodatek funkcyjny powódki wynosił natomiast 1.700 zł.

Pracodawca podjął więc próbę ujednoczenia wysokości dodatków funkcyjnych i dostosowania wynagrodzeń do przepisów prawnych obowiązujących w placówkach, w których organem prowadzącym jest Burmistrz Miasta K..

Powódka podnosiła, że Gmina K. nie podjęła stosownej uchwały w przedmiocie zrównania dodatków funkcyjnych. W ocenie Sądu zarzut ten nie jest trafny. Paragraf 7 Porozumienia dotyczy decyzji (uchwał) związanych z funkcjonowaniem Zespołu, a za takie nie można uznać spraw związanych z wynagrodzeniem pracowników, w szczególności z wysokością dodatków funkcyjnych. Wysokość dodatku funkcyjnego dyrektora szkoły nie jest bowiem, już na poziomie wykładni językowej, sprawą związaną z funkcjonowaniem szkoły. Cytując za Słownikiem Języka Polskiego PWN funkcjonować to: „pracować, działać” (tak: Słownik Języka Polskiego, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2005). Z tych względów podejmowanie przez Gminę K. uchwały w przedmiocie wysokości dodatku funkcyjnego było zbędne.

Wypowiedzenie to naruszało jednak przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę. W orzecznictwie utrwalony jest bowiem pogląd, że stosunek pracy nauczyciela mianowanego nie może być zmieniony w trybie określonym przez przepisy kodeksu pracy, w szczególności w trybie art. 42 k.p., albowiem wszelkie modyfikacje warunków pracy takiego nauczyciela winny odbywać się na podstawie przepisów Karty Nauczyciela. Przepisy art. 10-28 KN w sposób wyczerpujący normują regulacje dotyczące stosunku pracy nauczycieli mianowanych.

Pogląd odmienny, na którym opierał się pełnomocnik pozwanych, jest odosobniony i Sąd go nie podziela.

Z tych względów powództwo przeciwko Zespołowi Szkół uzasadnione było co do zasady.

Odnosząc się do wysokości zasądanego odszkodowania, Sąd miał na uwadze wysokość wynagrodzenia powódki, kształtującego się na poziomie 5.951,15 zł. Powódce przysługiwał trzymiesięczny okres wypowiedzenia, a więc odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia zgodnie z przepisem art. 47 (1) k.p., co daje kwotę 17.853,48 zł. Sąd podziela przy tym pogląd prezentowany w szeregu wyroków przez Sąd Najwyższy, że odszkodowanie za naruszające przepisy wypowiedzenie warunków pracy obliczać należy tak samo, jak odszkodowanie za wypowiedzenie definitywne, co oznacza, że podstawą dla obliczania odszkodowania jest wynagrodzenie powódki, a nie – różnica w dodatku funkcyjnym (por. wyrok SN z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt III PK 121/15, publ. L.).

Z tych względów orzeczono jak w punkcie II i III wyroku.

W punkcie I wyroku odrzucono powództwo skierowane przeciwko Burmistrzowi na mocy art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. Burmistrz jest organem Gminy, nie posiada osobowości prawnej, a tym samym nie ma zdolności sądowej. W

przypadku przyjęcia, że Burmistrz jako organ Gminy może być stroną procesu, powództwo wobec niego winno być oddalone, albowiem w sprawach z zakresu prawa pracy legitymację posiada pracodawca, a więc w przypadku powódki – Zespół Szkół Ogólnokształcących w K..

Na marginesie rozważań wskazać należy, że Sąd nie przeprowadzał dowodu z uchwał Rady Miasta i z porozumienia pomiędzy Gminą a Starostwem, albowiem stanowią one akty prawa miejscowego.

O kosztach sądowych orzeczono w punkcie IV wyroku na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. i art. 113 ust. 1 u.o.k.s.c., na mocy którego opłata sądowa, od której powódka była zwolniona w zakresie, w którym powódka proces przegrała (przeciwko Burmistrzowi) podlegała zaliczeniu na rachunek Skarbu Państwa, a w zakresie, w którym powódka wygrała (przeciwko Zespołowi Szkół) podlegała zasądzeniu od strony pozwanej na Skarbu Państwa, co Sąd omyłkowi pominął.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono w punkcie V i VI wyroku na podstawie przepisu art. 98 k.p.c., uznając, że powódka proces wytoczony przeciwko burmistrzowi przegrała, natomiast przeciwko Zespołowi Szkół – wygrała.

Zarówno powódka, jak i obie strony pozwane reprezentowane były przez zawodowego pełnomocnika, któremu przysługiwało wynagrodzenie ustalone w oparciu o treść § 9 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804), tj. w kwocie 180 zł.

Zauważyć należy, że w uchwale z 7 sierpnia 2002 r., III PZP 15/02 (OSNAPiUS 2003 nr 12, poz. 285, LEX nr 54760), Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że w sprawie toczącej się na skutek odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę należy przyjmować jednakową podstawę do zasądzania kosztów zastępstwa prawnego, niezależnie od wyboru żądania. W uzasadnieniu wskazano, że wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powinno być ustalone na jednakowych zasadach (w takiej samej wysokości) niezależnie od tego, czy pracownik dochodzi uznania wypowiedzenia za bezskuteczne, przywrócenia do pracy, czy też odszkodowania za niezgodne z prawem lub nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem. Ten kierunek wykładni przepisów dotyczących ustalenia podstawy wynagrodzenia pełnomocnika w sprawie o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę znalazł kontynuację w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 24 lutego 2011 r., I PZP 6/10 (publ. OSNP 2011 nr 21-22, poz. 268, LEX nr 707475), w której przyjęto, że podstawę zasądzenia przez sąd opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p., stanowi stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Uchwale tej nadano moc zasady prawnej.

Rygor natychmiastowej wykonalności w punkcie VII wyroku nadano wyrokowi w punkcie II do kwoty 5.951,15 zł na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.